

‘La religió de l’ateu’, de Joan-Carles Mèlich

Assaig | L'autor ens ofereix la possibilitat de pensar en “una existència construïda després de la mort de Déu”

per Daniel P. Grau

InfoLlibres

Divendres, 24 de gener de 2025 - 16:00h

Joan-Carles Mèlich | Fragmenta Editorial

Si creus en el periodisme independent i en valencià, agermana't a La Veu. A més, ara podràs desgravar-te fins el 100% de la teua aportació. [Informa-te'n ací.](#)

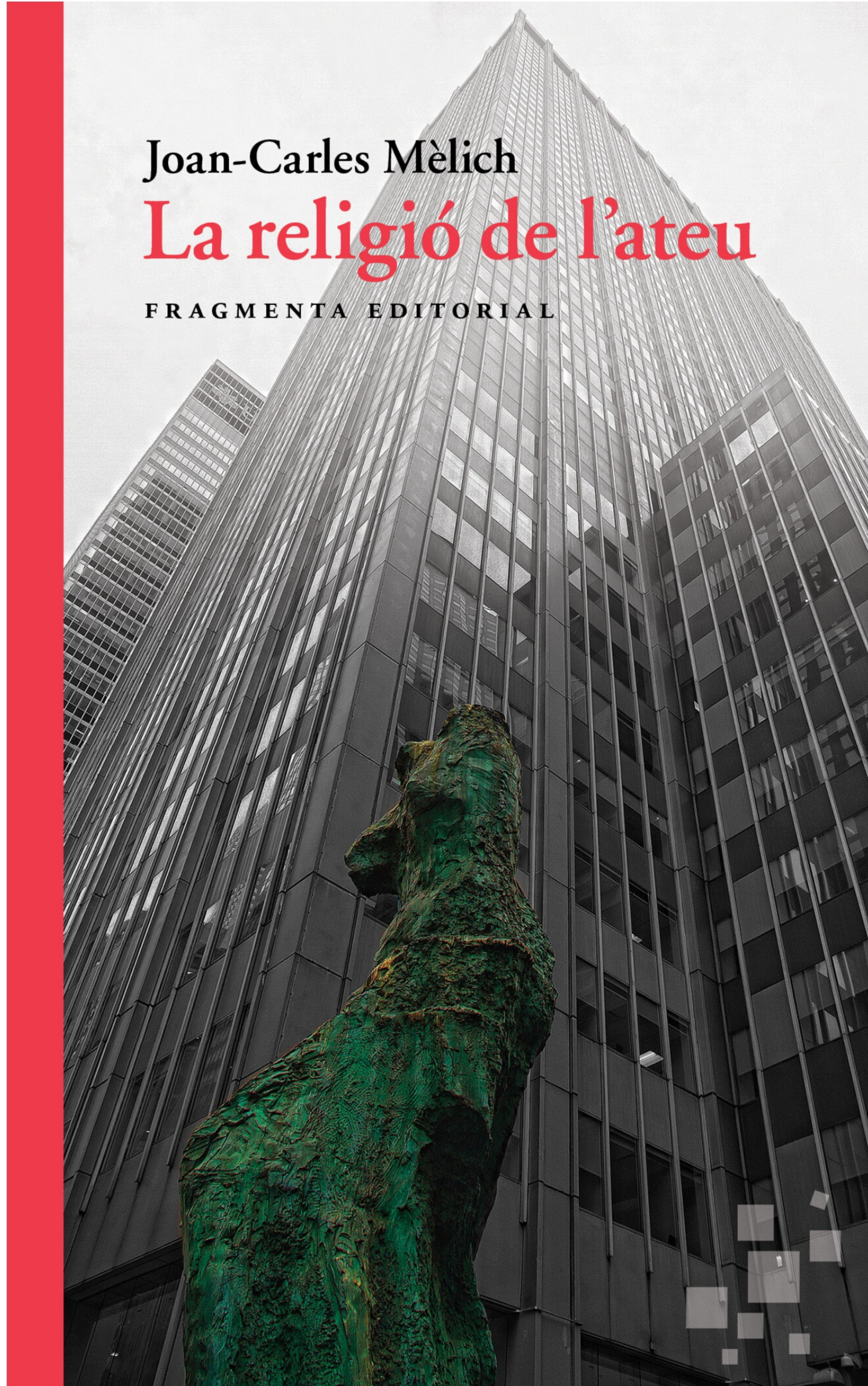
El meu amic Francesc Esteve solia comentar que cada vegada que passava pel Departament de Metafísica de la Universitat de València tenia la sensació que les ànimes pul-lulaven pels corredors. Crec que se les imaginava amb un aspecte fantasmagòric, cobertes de llençols i surant lentament, evitant per aquell espai poc il·luminat.

Parteix de les obres de Friedrich Nietzsche, Martin Heidegger i Milan Kundera per oferir-nos la possibilitat de pensar en “una existència construïda després de la mort de Déu” que sobrevisqui a “les ruïnes del pensament metafísic”.

de teoria del coneixement i alhora una figura reconeguda en l'àmbit de l'esquerra nacionalista. Tant se val, però permeteu-me que deixi per escrit, ara i ací, que Francesc Esteve és un dels millors lingüistes que conec. Encara no sé per què no s'ha dedicat a la docència universitària i a la recerca. Hi deu tenir a veure el seu tarannà sempre discret i una mica retret, però sobretot el caràcter de la nostra universitat, que no sempre sap treure profit dels millors professionals. Una llàstima.

“La metafísica no posa res en joc; en la visió metafísica i moral del món no ens hi juguem res”. De fet, Mèlich situa l'ètica sempre per damunt de la moral. Per a ell la moral és dogmàtica, “un codi de conducta a què tothom ha d'adequar-se”.

títol d'aquest opuscle de Joan-Carles Mèlich em va resultar molt atractiu: *La religió de l'ateu*. El títol pot semblar, d'entrada, un oxímoron, però realment no ho és, perquè Joan-Carles Mèlich acaba mostrant un concepte de la religió que va molt més enllà de la divinitat, tot i que, òbviament, Déu, ni que sigui per declarar-ne la mort, apareix contínuament en les pàgines d'aquest llibre. Mèlich parteix de les obres de Friedrich Nietzsche, Martin Heidegger i Milan Kundera per oferir-nos la possibilitat de pensar en “una existència construïda després de la mort de Déu” que sobrevisqui a “les ruïnes del pensament metafísic”.

Joan-Carles Mèlich, *La religió de l'ateu*, Fragmenta (2019)

Es llegeix amb una relativa facilitat. No vull dir amb això que Mèlich hi faci una aproximació superficial —ans al contrari—, sinó que ens ofereix les seves reflexions amb la senzillesa justa perquè la lectura resulti amena i enriquidora.

acabem d'estar mai del tot instal·lats”. De fet, jo diria que sovint ens domina una sensació d'incertesa, de viure en la momentaneïtat. Crec que és inevitable i farem bé de concebre d'incertesa, de viure en la momentaneïtat. Crec que és inevitable i farem bé de concebre d'incertesa, de viure en la momentaneïtat. Crec que és inevitable i farem bé de concebre d'incertesa, de viure en la momentaneïtat.

“Al final, cada vida no és més que una suma de fets contingents, una crònica d'interseccions casuals, de cops de sort, d'esdeveniments a l'atzar que no confirmen altra cosa que la seva manca d'objectiu.”

Quant a les decisions que prenem, sempre he vist la vida com un seguit de camins que se'ns van obrint: hem de decidir quin seguir i, malgrat la possibilitat que ens equivoquem, molt poques vegades hi ha marxa enrere, perquè quan triem una de les branques del camí, tot d'una, l'altra desapareix. Com diu Mèlich:

“Viure és anar a la deriva, és no poder eludir el dubte, que, en aquest cas, ja no és metòdic sinó existencial.”

Malgrat el tema tractat, *La religió de l'ateu* es llegeix amb una relativa facilitat. No vull dir amb això que Mèlich hi faci una aproximació superficial —ans al contrari—, sinó que ens ofereix les seves reflexions amb la senzillesa justa perquè la lectura resulti amena i enriquidora, és a dir que per res del món no és una lectura metafísica en l'accepció de fosca. I, com en tot bon assaig, ben probablement el que ens resultarà més beneficiós seran les hores de reflexió íntima que ens generarà. Seguiu la recomanació de Joan-Carles Mèlich i enteneu la vostra que ens seguirà gaire metafísica.

Més llegides

1. **Josep Ballester: “Sempre em queda el dubte si hem plantat prou cara als enemics del poble”**
2. **‘La idea d'Europa’, de George Steiner**
3. **‘La religió de l'ateu’, de Joan-Carles Mèlich**
4. **Els més venuts a Sa Llibreria de Ferreries, Menorca**
5. **‘Me'n record’, d'Emili Manzano, la veu interior de la memòria**

Últimes notícies

- ‘La idea d'Europa’, de George Steiner**
- ‘Me'n record’, d'Emili Manzano, la veu interior de la memòria**
- ‘La religió de l'ateu’, de Joan-Carles Mèlich**
- El compromís de Joan Junceda: ‘Somnis entre la boira’ de Lluís Recasens i Àngel Mari**
- Els més venuts a Sa Llibreria de Ferreries, Menorca**

